

års utgång äga rum, därest vederbörande räntetagare, som vill begagna sig af denna inlösen, därom i den ordning, samma författning stadgar, gör anmälan inom utgången af år 1915.

Stockholm den 26 januari 1912.

Anders Olsson,
Tyllered.

I motionen instämma:

A. Henrikson.

P. J. Persson.

Nr 92.

Af herr **Nydal**, om anslag för anskaffande af kulsprutemateriel vid infanteriet.

De senare årens historia har tillräckligt visat, huru nödvändigt det allt fortfarande är för de folk, som vilja lefva i fred med sina grannar, att så ordna sitt yttre försvar, att icke dessas roflystnad allt för hårdt frestas genom utsikten till lättvunna segrar.

Till ett välordnad försvar hör bl. a., att detsamma så snabbt och fullständigt, som förefintliga ekonomiska tillgångar medgifva, förses med krigföringens tekniska hjälpmedel. Och äro dessa jämförelsevis billiga i förhållande till det krafttillskott, de skänka försvaret, så måste särskildt de mindre staterna låta sig angeläget vara att med dylika medel, så långt lämpligen ske kan, öka sin värnkraft.

Ett sådant hjälpmedel är *kulsprutan*. Jag tillåter mig här nedan lämna en uppgift å den utveckling, kulsprutevapnet erhållit i ett flertal europeiska stater. *Uppgifterna* äro hämtade ur officiella källor och afse förhållandena vid *början af 1912*.

Tyskland.

Tyska armén har 108 maskingevärskompanier om 3 troppar à 2 kulsprutor, hvarigenom hvarje infanteribrigad i fredstid kunnat utrustas med ett dylikt kompani. Dessutom finnas 16 motsvarande kulspruteafdelningar afsedda för kavalleriet.

Österrike-Ungern.

I den för bägge landen gemensamma *rikshären* finnas f. n. 294 kulspruteafdelningar om två pjäser, och är organisationen under utveckling till 2 kulsprutor pr bataljon. För rikshärskavalleriet finnas 8 kulspruteafdelningar om 4 kulsprutor. (För år 1912 afses en utvidgning med 46 infanteri- och 8 kavallerikulspruteafdelningar.) Vid det *österrikiska landtvärnet* har redan hvarje bataljon en afdelning om 2 pjäser, dock hafva 11 bataljoner *dessutom* en afdelning om 2 kulsprutor.

Italien.

Hvarje af de 26 alpinibataljonerna, hvarje infanteri och bersaglieregemente och alla kavalleriregementen hafva hvar sin kulspruteafdelning om 2 kulsprutor.

Frankrike.

Hvarje infanteriregemente har en kulspruteafdelning om 2 troppar på 2 kulsprutor. Hvarje jägarbataljon och hvarje kavalleribrigad har en afdelning om 2 kulsprutor.

Ryssland.

Hvarje infanteriregemente och själfständig bataljon har en afdelning på 2 troppar om 2 kulsprutor; hvarje kavalleriregemente ett kommando om 2 kulsprutor.

Såsom af ofvanstående framgår hafva stormaktsarméerna en kulspruteutrustning af ungefär 1 à 2 kulsprutor pr bataljon.

Gå vi nu till småstaterna, finna vi följande:

Belgien.

Kulsprutevapnet ännu ej organiseradt. Man vet endast, att f. n. finnes minst ett femtiotal kulsprutor.

Norge.

Vid hvarje af de fem sydliga brigaderna finnes en afdelning om 4 kulsprutor, vid hvarje af de tre regementen, som afses för Tromsø stifts försvar, finnes en lika stark kulspruteafdelning, en dylik för jägar-kåren samt en om 2 kulsprutor vid Finnmarkens bataljon, hvarjämte en del kulsprutor anskaffats för landtvärnets räkning. Äfven det norska kavalleriet har starka dylika afdelningar.

Rumänien.

Hvarje infanteriregemente har en kulspruteafdelning om 3 troppar à 2 pjäser, och hvarje jägarbataljon en afdelning om tvenne dylika.

Nederländerna.

Organisationen är under utveckling. Man vet, att åtminstone 32 kulsprutor finnas.

Schweiz.

Förbundsförsamlingen har under förra året beslutat en kulspruteorganisation af 18 kulsprutekompanier, till en början på 4, därefter 6 och vid fulländad organisation 8 pjäser, samt 4 kavallerikulspruteafdelningar om 8 pjäser.

Turkiet.

Hvarje infanteriregemente har ett kulsprutekompani om 4 (eller 6) pjäser.

Bulgarien.

På hvarje infanteriregemente finns ett kulsprutekommando om 2 gevär, hvilket i krig utsväller till ett kompani om 4 kulsprutor.

Serbien.

Utöfver 50 befintliga kulsprutor hafva 150 beställts.

Spanien.

Hvarje infanteri- och jägarebrigad kommer att förses med en afdelning om 4 kulsprutor.

Äfven de europeiska småstaterna hafva sålunda skaffat sig kulsprutor efter en beräkning af i stort sedt 1 à 2 pjäser pr bataljon, och öfverallt i hela Europa äro kulsprutor tilldelade infanteriet.

Härvidlag är dock att märka, att flerstädes hemlighålles den verkliga kulsprutetillgången, särskildt i den mån den afses för reservtrupper.

Låt oss nu granska förhållandena här hemma. Vid vårt infanteri finnes *icke en enda kulspruta*. Visserligen finnes ett kulsprutebatteri vid Positionsartilleriregementet, men dels är dess materiel, enligt hvad fackmännen förklara, synnerligen omodärn (våra kulsprutor datera sig från början af 1900-talet, och den egentliga kulspruteorganisationen utomlands härleder sig från de allra sista åren, under hvilka detta vapen i tekniskt afseende erhållit synnerligt stora förbättringar); dels räcker den ingalunda till att förse ens en bråkdel af våra bataljoner vid krigstillfälle med den nödvändiga kulspruteutrustningen. (Kulsprutornas öfverförande från positionsartilleriet till infanteriet torde blifva en af de naturligaste organisationsförändringar, försvarsberedningen har sig förelagd.)

Vårt infanteri, omfattande hufvudmassan af landets unga söner, som i krig skola ställas mot fienden, saknar sålunda en fullt modärn kulspruteutrustning, och detta blir så mycket allvarligare, som våra grannar, såsom nämnt är, i detta afseende äro väl försedda.

Hvad betyder då det krafttillskott, som kulsprutorna förmå lämna?

Utomlands beräknar man, att en kulsprutas eldkraft motsvarar 50 à 60 gevärs. Ett kulsprutekompani om 6 pjäser motsvarar sålunda halftannat fältstarkt kompani, och 20 kulsprutekompanier öka hela vårt infanteris försvarskraft med ungefär en tolfedel.

Skulle man sålunda kunna gifva vårt infanteri 20 kulsprutekompanier, så vore detta liktydigt med en ökning af vårt infanteri med ungefär en half arméfördelning.

Det hela blir en ren materielanskaffningsfråga. Den därmed sammanhörande organisationsförändringen är af så lättlost natur, och nödvändigheten af densamma ligger i så öppen dag — jag tillåter mig endast påpeka, att Sverige är det *enda* land i Europa, där infanteriet icke själf handhar för detsamma afsedda kulsprutor —, att några svårigheter ur organisatorisk synpunkt för en materielanskaffning snarast möjligt icke kunna förefinnas.

Ej heller bör kostnaden synas afskräckande.

En *fullständig* utrustning för ett kulsprutekompani om 6 pjäser lär, hvilken modell å själfva kulsprutan man än vid en nyanskaffning

beslutar sig för, icke öfverstiga 46,000 kronor. (De uppgifter, jag erhållit, växla mellan 42,000 och 46,000.) Vid en större tillverkning torde tvärtom kostnaden komma att något understiga denna summa. Räknar man emellertid kostnaden för ett kulsprutekompani till 46,000 kronor, blir totalkostnaden för 20 dylika 920,000 kronor. Då det emellertid är af vikt, att denna kulspruteutrustning icke i något afseende är underlägsen våra grannländers, och att det viktiga hjälpvapnet blir så modärnt som vapentechnikens utveckling medger, så torde man icke böra sätta materielanskaffningskostnaden lägre än till *en miljon kronor*.

Då det synes uppenbart, att de värnpliktige, som komma att inordnas i en blifvande kulspruteorganisation för infanteriet, vid tiden för sin tjänstgöring i kulspruteförbanden också böra hafva materiel att öfva sig med, och då alltid materielens anskaffande kräfver en viss tid, så synes denna anskaffning snarast möjligt och redan under försvarsberedningens arbeten böra taga sin början, så att materielen kan förefinnas färdig, när öfningarna med densamma skola börja.

På grund af hvad jag sålunda anfört, får jag härmed vördsamt föreslå,

att Riksdagen för anskaffande af kulsprutemateriel vid infanteriet måtte å extra stat för år 1913 bevilja ett anslag af 1,000,000 kronor, med rätt för Kungl. Maj:t att af omhänderhafvande medel under år 1912 förskjuta ett större eller mindre belopp där af för att sedermera ersättas af ifrågavarande anslag.

Om remiss till statsutskottet anhålles.

Stockholm den 26 januari 1912.

Joh. Nydal.